

Déjà vu

Petra Maďarová, 4.C, Pedagogická a sociálna akadémia, Bullova 2, Bratislava

(práca študentky podľa inštrukcie D.Brlásovej na hodinách MEČ)

„Divadlo je umenie syntetické, pracuje s dramatickosťou, pohybom, výtvarnou zložkou, literatúrou, slovesnosťou, jazykovým prejavom, hudbou, rytmom, technikou reči a prednesu, hrou s rekvizitami, tvorbou masiek, kostýmov, dekorácií, hereckou tvorbou ..“

Keď sa zamyslím nevidím jedinú vec, ktorú by v predstavení zabudli, a ktorú by zanedbali. Výborná spolupráca s textom a hudbou zároveň, skvelé masky, skvelý herecký a divadelný prejav.

Predstavenie, v ktorom sa prelínalo viac príbehov naraz. Nepochopila som síce všetky (detektív a mobil), pretože alternatívne divadlo je predsa len iné ako to bežné, ale o to viac je potrebné sa zamyslieť.

Bola tam jedna čarovná postava, ktorá dokázala zhmotňovať túžby a sny. Je to vlastne odkaz, že človek si je strojcom svojho šťastia. Aj prebytok šťastia môže viesť napokon k nešťastiu. Ale čo ak priania prestane po čase kontrolovať? Čo ak je tá túžba priveľká? Čo ak zo šťastia vznikne nešťastie?

Páčilo sa mi prelínanie v čase, ktoré bolo dokonca zjavne viditeľné už počas predstavenia. Myslela som si, že zvuk tečúcej vody je iba zvuková kulisa. Prekvapenie nastalo, keď sa herci doslova umyli na javisku. Omladli. Vrátili sa v čase späť.

Veselé chvíle samozrejme nesmeli chýbať. Spleť príbehov z rôznych krajín či kultúr dokázali vtipne spracovať. Nie vždy som asi pochopila postupnosť či následnosť príbehov, ale na jednotlivých chvíľach som sa zasmiala. Príbeh z ďalekých čajových zemí v porovnaní s našim „čajovým“ Slovenskom bol priam komický. Skonu čajového majstra po vypočutí Arfa a našich Pigi čajoch a rumoch som sa ani nedivila. Osobne sa mi asi najviac páčil príbeh Maaty prezlečenej za študentku referujúcu komisárovi ich problém s učiteľkou rozbíjajúcou mobily. Na scénu vo vlaku si zasa pamätám asi najlepšie, pretože sa mi páčilo ako sa obaja herci vynášli a namiesto zvukových efektov popri ich naučenom texte stihli aj napodobňovať zvuk vlaku. „Čč-čč. Čč-čč. Opäť tunel.“ Čo ma však príjemne prekvapilo bolo, že dokázali do hry zakomponovať aj umenie bábkohereckva.

A čo tie smutné až najsmutnejšie momenty? Priam ma zamrazilo keď sa herečka Jana Lieskovská dokázala len tak „hodiť o zem“, pretože ju Pavol Plevčík odsotil. Nadobudlo to tú správnu atmosféru hádky, ktorá medzi nimi na javisku prebiehala. Ďalšie momenty a už väčšinou posledné, keď Maaty a Arf spomínali na ich strateného syna Ióna. Strateného v čase. Nedokázali zabrániť a ustrážiť sa, aby ho nerozmaznávali. Aby mu nedávali príliš veľa možností na preniknutie časom. Až neskoro si uvedomili svoje chyby.

Jedinou vecou čo by som vytkla tomuto predstaveniu bolo pre mňa haraburdie, ktoré pre postavy malo význam. Avšak úprimne, kto správne pochopil ich význam? V hre to vysvetlené nebolo a ostané je už na fantázii diváka.

Poslednú vec, ktorú mi nedá nespomenúť je, že už po skončení divadla sme sa presúvali k východom a kráčali sme cez miesta a dosky divadla kde herci hrali svoj príbeh. VTEDY som sa vžila do pocitu všetkých hercov na scénach divadiel. Tréma, že pokazia text alebo zabudnú kde majú stáť býva bežná, avšak ten pocit blízkosti divákov, ten pocit priameho kontaktu s divákmi a ľuďmi, ktorý sa tešili na ich príbeh je na nezaplatenie.